

300.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu

w przedmiocie jednolitego tekstu przepisów ustawowych o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na podstawie art. 52 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. Ust. № 49, poz. 299) oglašam jednolity tekst przepisów ustawowych o opodatkowaniu spadków i darowizn, obowiązujących na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Warszawa, dnia 2 czerwca 1920 r.

Minister Skarbu:
w z. *Rybarski*

P R Z E P I S Y

o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Art. 1. Opodatkowaniu w myśl niniejszych przepisów podlega nabywanie majątku w drodze spadku, legatu lub darowizny.

Art. 2. Wymiarowi podatku od darowizn nie podlegają:

- a) zapomogi, udzielone przez Państwo lub związek samorządny na cele użyteczności publicznej,
- b) tantjemy, gratyfikacje i t. p. wynagrodzenia, które pracodawca przyznaje swemu pracownikowi, o ile przedmiotem tego rodzaju darowizny nie jest nieruchomość.

Art. 3. Za podstawę wymiaru przyjmuje się czystą wartość nabytego majątku według stanu w dniu otwarcia spadku lub zdziałania aktu darowizny.

Wartość czystą oblicza się przez potrącenie długów i ciężarów od wartości ogólnej.

Art. 4. Prawa, co do których zachodzi wątpliwość, czy lub w jakiej mierze istnieją, lub czy są wykonalne, wlicza się do podstawy wymiaru według ich przypuszczalnej wartości.

Art. 5. Wartość świadczeń powtarzających się ustala się w sposób następujący:

- a) W razie ustanowienia ich na wieczne czasy za podstawę wymiaru służy iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez 25.
- b) Jeżeli zobowiązanie do takich świadczeń ma trwać do terminu, oznaczonego kalendarzowo, podstawę wymiaru stanowi wartość skapitalizowana według załączonej tablicy.
- c) Gdy zobowiązanie ustanowiono na czas nieoznaczony, jednak nieograniczony do czasu życia jednej lub więcej osób, to za podstawę wymiaru przyjmuje się iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez $12\frac{1}{2}$.
- d) Jeżeli w przypadkach, określonych w ustępie c), oznaczono kalendarzowo termin, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, oblicza się podstawę wymiaru za czas do tego terminu

- w sposób, podany w ustępie b), za czas dalszy w sposób, podany w ustępie c), nigdy jednak w sumie wyższej, niż podana w ustępie a).
- e) Gdy trwanie zobowiązania ograniczone jest do czasu życia jednej osoby, za podstawę wymiaru służy wartość skapitalizowana, obliczona według wieku osoby, z której śmiercią zobowiązanie gaśnie. Wartość ta równa się przy wieku:

	lat 15 lub mniej	18-krotnej
wyżej	„ 15 do 25 lat	17 „
„	„ 25 „ 35	„ 16 „
„	„ 35 „ 45	„ 14 „
„	„ 45 „ 55	„ 12 „
„	„ 55 „ 65	„ 8 ^{1/2} „
„	„ 65 „ 75	„ 5 „
„	„ 75 „ 80	„ 3 „
„	„ 80 „	2 „

rocznej wartości.

- f) Gdy trwanie zobowiązania zależy od życia dwu lub więcej osób, to wartość skapitalizowaną oblicza się według wieku osoby najstarszej lub najmłodszej stosownie do tego, czy zobowiązanie ma zgasnąć z chwilą zgonu osoby, która umrze pierwsza lub z chwilą śmierci osoby, która umrze ostatnia.

Przepisy powyższe dotyczą również obliczenia wartości użytkowania.

Roczną wartość użytkowania przyjmuje się w sumie, wynoszącej 4% wartości rzeczy, poddanej użytkowaniu, chyba że niewątpliwą jest wartość wyższa lub niższa.

Art. 6. Jeżeli co do rzeczy, oddanych na skład, służy dwu lub więcej osobom solidarnie prawo rozporządzania, to w razie śmierci jednej z nich zachodzi celem wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, iż te rzeczy należały do osoby zmarłej.

Jeżeli umówiono się, że prawo rozporządzania ma nie ten, na czyje imię rzeczy złożono, lecz wyłącznie inna osoba, natenczas w razie śmierci tej innej osoby zachodzi w zakresie wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, że należały w całości do niej.

Powyższe postanowienia stosują się również do przedmiotów, znajdujących się w skrzynkach depozytowych (safes) tudzież w razie oddania na skład pieniędzy z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej sumy lub wogóle w razie złożenia rzeczy zamiennych z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej ilości rzeczy tego samego rodzaju.

Postępowanie co do przeprowadzenia przeciwdowodu ustalone będzie rozporządzeniem.

Art. 7. Podatnik winien udowodnić istnienie i wysokość długów i ciężarów (art. 3) których potrącenia żąda.

Do długów i ciężarów zalicza się również koszty ostatniej choroby spadkodawcy, o ile ich nie pokryto za jego życia z jego majątku, oraz koszty pogrzebu i nagrobka.

Celem obliczenia czystej wartości przedmiotu, poddanego użytkowaniu, nie potrąca się wartości użytkowania.

Art. 8. Podatek nie należy się, gdy czysta wartość otrzymanego majątku nie przewyższa 5.000 marek polskich.

Również nie podlegają podatkowi: sprzęty pokojowe i kuchenne, pościel, odzież i bielizna, przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowym spadkodawcy lub darującego, a przechodzące na małżonka lub krewnych w linii prostej—jeżeli wartość ich nie przewyższa 10.000 marek polskich.

Art. 9. Stopę podatku oznacza się według załączonej taryfy.

Celem obliczenia podatku należy od czystej wartości otrzymanego majątku potrącić sumę, równającą się najwyższej kwocie bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości. Od reszty wymierza się podatek według stopnia wartości, pod który podpada cała czysta wartość otrzymanego majątku, od sumy potrąconej zaś ten podatek, który przypada według stopnia wartości bezpośrednio poprzedzającego.

Art. 10. Jeżeli majątek przechodzi na dwie lub więcej osób, to oblicza się podatek co do każdego z nabywców osobno, według czystej wartości części majątku, jemu przypadłej.

Art. 11. Artykułu 8 oraz pozycji 1 taryfy, o ile dotyczą małżonka, nie stosuje się, jeżeli w chwili otwarcia spadku lub działania darowizny małżeństwo było rozwiązane lub małżonkowie byli rozłączeni co do stołu i łoża.

Art. 12. Pokrewieństwo lub powinowactwo, określone w taryfie, uznaje się także wówczas, gdy wynikło ze związków nieślubnych.

Dziecko nieślubne, przysposobione przez swojego ojca lub swoją matkę, należy do osób, wymienionych w taryfie pod poz. 1.

Art. 13. O ile majątek, który fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny otrzymały na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny, nie jest przeznaczony na cele dobroczynne, ani na cele nauki lub nauczania, Minister Skarbu zezwoli na wniosek podatnika, by wymiar nastąpił podług stopy, wskazanej w poz. 5 taryfy, jeżeli cel, na który majątek jest przeznaczony, ma ważne znaczenie dla dobra ogólnego.

Minister Skarbu może na wniosek podatnika zezwolić na zastosowanie stopy, wskazanej w pozycji 5 taryfy, także wówczas, gdy fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny ma siedzibę zagranicą, a zachodzą warunki podane w powołanej pozycji 5 lub w części pierwszej niniejszego artykułu.

Art. 14. Jeżeli ten sam darujący z tym samym obdarowanym zawarł dwie lub więcej umów, podlegających podatkowi od darowizn, natenczas podatek od każdej z tych umów wymierza się według stopy jednolitej odpowiadającej sumie podstaw wymiaru, obliczonych co do każdej umowy z osobna.

Powyższy przepis stosuje się odpowiednio, jeżeli ktoś nabył majątek w sposób uzasadniający wymiar podatku spadkowego, a nadto zawarł ze spadkodawcą jedną lub więcej umów, podlegających podatkowi od darowizn.

Art. 15. Notariusz, spisując akt umowy, podlegający wymiarowi podatku od darowizn, ma zapytać strony, czy i o ile zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 14 i odpowiedź stron podać w akcie.

Art. 16. Kwota podatku, o ile wypada z ułamkiem marki, winna być zaokrąglona w górę do pełnej marki.

Art. 17. Do zapłacenia podatku obowiązana jest osoba, która nabywa majątek w sposób podany w art. 1.

Art. 18. Gdy pewien przedmiot przypadł niepodzielnie (w częściach idealnych) dwu lub więcej nabywcom, to każdy z nich prócz podatku, przypadającego nań w myśl art. 17, obowiązany jest solidarnie z współnabywcami do zapłacenia podatków, które przypadają na nich z powodu nabycia tego przedmiotu; łączna kwota, której władza skarbową może żądać od jednego z współnabywców, nie może jednak wynosić więcej, niż czysta wartość majątku przezeń nabytego.

Art. 19. Nadto może władza skarbowa żądać uiszczenia podatku:

- a) od dłużnika zapisu o ile chodzi o podatek od legatu,
- b) od darującego,
- c) od notariusza albo urzędnika publicznego (państwowego lub samorządowego), o ile nie dopełnił obowiązku, ustanowionego dla notariuszów albo urzędów lub urzędników publicznych w przepisach niniejszych lub w przepisach wykonawczych, wydanych na ich podstawie,
- d) od osoby, którą uznano winną przestępstwa, przewidzianego w art. 31, o ile chodzi o kwotę służącą za podstawę obliczenia grzywny, jeśli w myśl innych przepisów osoba ta nie jest obowiązana do zapłacenia kwoty wyższej.

Art. 20. Osobom wymienionym w art. 18 i 19 służy prawo regresu przeciw obowiązany w myśl art. 17, a to: wymienionym w art. 18 według zasady, podanej w art. 1213 i 1214 kodeksu cywilnego Napoleona, wymienionym w art. 19 według zasady, podanej w art. 1216 tegoż kodeksu. Powstanie prawa regresu powoduje przejście przynależności połączonych z wierzytelnością Skarbu Państwa (art. 1692 powołanego kodeksu).

Dłużnik zapisu może legatarzuszowi potrącić podatek przy wydaniu zapisanego majątku.

Art. 21. Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie zakłady państwowe, będące odrębnymi osobami prawnymi, są wolne od podatku spadkowego, oraz od podatku od darowizn.

Art. 22. Osoby obowiązane do uiszczenia podatku spadkowego, jak również wykonawca testamentowy i kurator spadku wakującego, winni zawiadomić władzę skarbową o śmierci spadkodawcy w ciągu miesiąca od dnia, w którym się o niej dowiedzieli. Osoby te jak również dłużnicy spadkodawcy oraz ci, w których posiadaniu znajdują się przedmioty spadkowe, mają na wezwanie władzy skarbowej dostarczyć danych potrzebnych celem wymiaru podatku. Jeżeli obowiązany do zawiadomienia władzy skarbowej (dostarczenia danych) jest małoletnim nieusamowolnionym lub bezwłasnowolnym, to obowiązków powyższych winien dopełnić ojciec lub opiekun.

Szczegółowe przepisy w przedmiocie, objętym niniejszym artykułem, wyda Minister Skarbu.

Art. 23. Szacunek majątku, od którego należy się podatek, ma być podany w sumie, wyrażającej wartość sprzedażną w dniu otwarcia spadku względnie działania aktu darowizny. Jeżeli suma podana zdaniem władzy skarbowej nie odpowiada wartości sprzedażnej, to ma władza skarbową uwiadomić o tem podatnika i wyznaczyć mu termin, najmniej dwutygodniowy do odpowiedzi. O ileby podatnik nie odpowiedział lub jeżeliby ponowne jego oświadczenie pozostawiło wątpliwość co do trafności podanego szacunku, to władza skarbową ustali wartość sprzedażną sama sposobem, który określony będzie w drodze rozporządzenia. Koszta tego ustalenia wartości poniesie podatnik, jeżeli kwota, stwierdzona przez władzę skarbową, przewyższa podaną o więcej niż trzecią część.

Art. 24. Władza skarbową wymierza podatek spadkowy i zawiadamia o wymiarze przez nakaz płatniczy.

Podatek spadkowy należy zapłacić w ciągu miesiąca od doręczenia nakazu płatniczego.

Kwoty, nieuiszczone w terminie ściągnięte będą w drodze przymusowej według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich.

Odwolanie (art. 29) nie odracza płatności.

Art. 25. W razie niezapłacenia podatku w przepisany terminie pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 1⁰/₀ miesięcznie od zaległości za czas od upływu terminu płatności do uiszczenia; przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Celem obliczenia odsetek za zwłokę należy zaległość podatku, składającą się z całych marek i z fenigów, zaokrąglić do najbliższej kwoty, obejmującej całe marki, a to: w górę, gdy chodzi o 50 fenigów lub więcej, w dół zaś, gdy fenigów jest mniej niż 50.

Art. 26. Na wniosek podatnika zezwoli władza skarbowa, w razie potrzeby za odpowiedniem zabezpieczeniem na odroczenie płatności podatku lub jego części albo na uiszczenie ratami najpóźniej w ciągu lat pięciu, jeżeli stwierdzi, że niezwłoczna zapłata byłaby dla podatnika ze względu na jego stosunki gospodarcze zbyt uciążliwa. Władza skarbowa cofnie lub ograniczy ulgi, udzielone z powyższego powodu. W razie odpowiedniej zmiany w stosunkach gospodarczych płatnika. Od płatnika, któremu zezwolono na odroczenie płatności lub na spłatę ratami, pobierane będą odsetki w wysokości 1¹/₂⁰/₀ miesięcznie płatne z dołu (odsetki za odroczenie); przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały. W razie niedotrzymania terminu pobrane będą odsetki za zwłokę, przewidziane w art. 25 od całej sumy, nieuiszczonej w terminie.

Art. 27. Przed uiszczeniem lub zabezpieczeniem podatku spadkowego nie może nastąpić bez zezwolenia władzy skarbowej ani przepisanie majątku spadkowego w księdze hipotecznej, ani uiszczenie długu przez dłużnika spadkodawcy, ani wydanie przedmiotów spadkowych, przechowywanych przez osoby trzecie. Dotyczy to również wydania przedmiotów, wymienionych w art. 6, oraz wypłaty sum ubezpieczenia płatnych wskutek śmierci spadkodawcy.

Kto świadomie wbrew temu przepisowi uiszcza dług lub wydaje przedmioty wyżej wymienione, odpowiada za podatek, o ile on się należy od wierzytelności, umorzonej przez uiszczenie lub od wydanych przedmiotów.

O ile z treści sporządzić się mającego aktu notarialnego lub dokumentu, co do którego notariusz ma uwierzytelnić własnoręczność podpisu, wynika przejście majątku wskutek śmierci, może notariusz sporządzić akt lub uwierzytelnić własnoręczność podpisu tylko za uprzedniem zezwoleniem władzy skarbowej.

Art. 28. Od darowizny, zdziałanej w formie aktu notarialnego, uiszczyć należy podatek gotówką do rąk notariusza, który pobrane sumy wnosi do kasy państwowej.

Sporządzenie aktu notarialnego przed uiszczeniem podatku dopuszczalne jest tylko za uprzedniem zezwoleniem władzy skarbowej.

W razie uchybienia powyższym przepisom, w szczególności w razie pobrania podatku w kwocie niższej, niż się należy, wymierza podatek władza skarbowa przez nakaz płatniczy (art. 24). Nadto notariusz ulega grzywnie, przewidzianej w art. 32.

Art. 29. Od nakazu płatniczego (art. 24 i 28) oraz od orzeczenia, którem nałożono grzywnę (art. 32) można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od doręczenia.

Jeżeli tytułem podatku od darowizny (art. 28) uiszczone do rąk notariusza więcej niż się należy, władza skarbowa zarządzi zwrot nadpłaty w razie wniesienia prośby o zwrot w ciągu lat trzech od uiszczenia. Jeżeli władza skarbowa dowiedziała się w tymże czasie w jakikolwiek inny sposób o nadpłacie, to zarządzi zwrot z urzędu.

Art. 30. Prawo do wymierzania podatku ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym prawo to powstało. Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymierzenia podatku, o ile o nich podatnika urzędownie uwiadomiono.

Art. 31. Kto oświadcza świadomie nieprawdę celem udaremnienia opodatkowania spadku lub darowizny, lub spowodowania wymiaru w kwocie niższej, niż należy się według ustawy, staje się winnym występku i ulega w drodze sądowej grzywnie nie przewyższającej dziesięciokrotnej wysokości kwoty, na której utratę Skarb Państwa narażono. W razie okoliczności, szczególnie obciążających, może być wymierzona prócz grzywny kara więzienia do sześciu miesięcy.

Grzywna nie może przenosić przypadającego winnemu majątku, będącego podstawą wymiaru.

Pozbawienie wolności, zastępujące grzywnę w razie niemożności jej ściągnięcia, nie może przewyższać sześciu miesięcy.

Art. 32. Winni innego rodzaju naruszeń przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn — w szczególności niedopełnienia w wyznaczonym terminie obowiązku zawiadomienia władzy skarbowej o śmierci spadkodawcy lub dostarczenia danych, potrzebnych celem dokonania wymiaru — podlegają grzywnie do wysokości 50.000 marek polskich.

Grzywnę tę wymierza władza skarbowa.

Art. 33. Odpowiedzialność z art. 32 ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu od dnia, w którym nastąpiło naruszenie ustawy. Prawo żądania grzywny już nałożonej przedawnia się z upływem lat pięciu od dnia, w którym orzeczenie karne stało się prawomocnem.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia grzywny, o ile o nich winnego urzędownie zawiadomiono. Od dnia przerwy przedawnienie biegnie na nowo; w razie odroczenia płatności rozpoczyna się bieg przedawnienia z dniem, do którego zapłatę odroczoneo.

Art. 34. Minister Skarbu ustali właściwość władz skarbowych do przedsięwzięcia czynności urzędowych w myśl przepisów niniejszych i przepisów wykonawczych wydanych na ich podstawie.

Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami zarządzi, czy i jak urzędy publiczne (państwowe i samorządowe), w szczególności też notariusze, mają w inny jeszcze sposób, niż określono w przepisach niniejszych współdziałać z władzami skarbowymi celem opodatkowania spadków i darowizn.

Art. 35. Majątek, znajdujący się w kraju, wlicza się do podstawy wymiaru w całości, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem państwa polskiego lub miał zamieszkanie w kraju.

Jeżeli był cudzoziemcem i zamieszkiwał zagranicą, to znajdujący się w kraju majątek nieruchomy podlega opodatkowaniu bezwzględnie, ruchomy zaś o tyle, o ile nabywca jest obywatelem państwa polskiego lub ma zamieszkanie w kraju.

Art. 36. Wartość majątku nieruchomego i ruchomego, znajdującego się zagranicą, wlicza się do podstawy wymiaru, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem państwa polskiego.

Jeżeli był cudzoziemcem, to majątek znajdujący się zagranicą nie podlega opodatkowaniu.

Art. 37. Wierzytelność poczytuje się za znajdującą się w kraju, jeżeli wierzyciel ma w kraju zamieszkanie.

Postanowienia art. 35 i 36, dotyczące nieruchomości, stosują się również do praw, wynikających z ciężarów rzeczowych (z zobowiązania przemysłowca górniczego do wynagrodzenia właściciela gruntu za użytkowanie wnętrza i t. p.).

Art. 38. Przy ustaleniu czystej wartości spadku lub majątku darowanego zalicza się do ciężarów w przypadkach określonych w art. 35 i 36 podatek zapłacony obcemu państwu.

Art. 39. Jeżeli w przypadkach, określonych w art. 35—37 należą do spadku lub majątku darowanego zarówno przedmioty, podlegające opodatkowaniu, jakoteż takie, których się nie wlicza do podstawy wymiaru, to celem ustalenia czystej wartości — o ile podatnik lub władza skarbową nie udowodnili, że długi i ciężary w całości lub w części obciążają tylko przedmioty pierwsze lub tylko drugie — potrąca się taką część długów i ciężarów, jaka odpowiada stosunkowi ogólnej wartości przedmiotów, należących do podstawy wymiaru, do ogólnej wartości wszystkich przedmiotów nabytych.

Art. 40. Gdy majątek, podlegający opodatkowaniu znajduje się w dwu lub więcej dzielnicach, to wymierzenie podatku nastąpi w tej dzielnicy, w której spadkodawca zamieszkiwał lub w której zdziałano akt darowizny. Jeżeli spadkodawca zamieszkiwał lub akt darowizny zdziałano poza dzielnicami, w których znajduje się majątek, podlegający opodatkowaniu, to Minister Skarbu postanowi, w której dzielnicy nastąpić ma opodatkowanie.

W wypadkach powyższych ustalenie, które przedmioty podlegają opodatkowaniu, oraz obliczenie podstawy wymiaru mają być dokonane dla każdego przedmiotu według przepisów, obowiązujących w danej dzielnicy. Co do terminu płatności oraz środków prawnych stosują się przepisy, obowiązujące w dzielnicy, w której podatek wymierzono.

Art. 41. Ustęp 1 art. 51 rosyjskiego Zbioru ustaw o opłatach, jak również art. 280 tegoż Zbioru nie stosują się do darowizn.

Art. 42. Przepisy niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

Będą jednak stosowane z wyjątkiem art. 31—33 również wówczas, jeżeli spadkodawca zmarł w czasie od 1 stycznia 1916 r., a do dnia ogłoszenia niniejszych przepisów nie zapadła decyzja władzy skarbowej o należności podatku spadkowego.

Art. 43. Wykonanie niniejszych przepisów należy do Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Załącznik do art. 9.

Taryfa opodatkowania spadków i darowizn.

Pozycja	Określenie podatnika według jego znamion osobistych, w szczególności według jego stosunku do spadkodawcy lub darującego.	Czysta wartość otrzymanego majątku w markach polskich												
		do 5000	nad 5000 do 10000	nad 10000 do 20000	nad 20000 do 50000	nad 50000 do 100000	nad 100000 do 200000	nad 200000 do 500000	nad 500000 do 1000000	nad 1000000 do 3000000	nad 3000000 do 5000000	nad 5000000 do 10000000	nad 10000000 do 20000000	nad 20000000
		a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m
1	Małżonek. Zstępny.	—	2	3	4	5	6	7	8	10	12	14	17	20
2	Wstępny. Przysposobiony. Zięć lub synowa.	—	3	4	5	6	7	8	10	12	15	18	21	25
3	Rodzeństwo rodzone lub przyrodnie. Dzieci rodzeństwa. Pasierb.	—	4	6	8	11	14	17	20	23	26	29	32	36
4	Krewni do 4 stopnia wyżej niewymienieni (rodzeństwo rodziców, rodzeństwo dziadków, wnukowie rodzeństwa, rodzeństwo stryjeczne lub cioteczne).	—	7	9	11	14	17	20	24	28	32	36	40	45
5	Fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, mające siedzibę w państwie polskim — co do majątku otrzymanego na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny na cele dobroczynne albo na cele nauki lub nauczania.	—	2	3	4	5	6	7	8	10	12	14	17	20
6	Inni.	—	10	14	18	22	26	30	35	40	45	50	55	60

Załącznik do art. 5.

T A B L I C A

wskazująca skapitalizowaną wartość świadczenia, którego wartość roczna równa się 1 marce polskiej.

Ilość lat	Wartość skapitalizowana		Ilość lat	Wartość skapitalizowana		Ilość lat	Wartość skapitalizowana	
	Mk.	fen.		Mk.	fen.		Mk.	fen.
1	1	0,0	29	17	65,3	57	23	22,0
2	1	96,2	30	17	98,4	58	23	32,7
3	2	88,6	31	18	29,0	59	23	43,0
4	3	77,5	32	18	58,9	60	23	52,8
5	4	63,0	33	18	87,4	61	23	62,4
6	5	45,1	34	19	14,8	62	23	71,5
7	6	24,2	35	19	41,1	63	23	80,3
8	7	00,2	36	19	66,5	64	23	88,7
9	7	73,3	37	19	90,8	65	23	96,9
10	8	43,5	38	20	14,3	66	24	04,7
11	9	11,1	39	20	36,8	67	24	12,2
12	9	76,0	40	20	58,5	68	24	19,4
13	10	38,5	41	20	79,3	69	24	26,4
14	10	98,6	42	20	99,3	70	24	33,0
15	11	56,3	43	21	18,6	71	24	39,5
16	12	11,8	44	21	37,1	72	24	45,6
17	12	65,2	45	21	54,9	73	24	51,6
18	13	16,6	46	21	72,0	74	24	57,3
19	13	65,9	47	21	88,5	75	24	62,8
20	14	13,4	48	22	04,3	76	24	68,0
21	14	59,0	49	22	19,5	77	24	73,1
22	15	02,9	50	22	34,2	78	24	78,0
23	15	45,1	51	22	48,2	79	24	82,7
24	15	85,7	52	22	61,8	80	24	87,2
25	16	24,7	53	22	74,8	81	24	91,5
26	16	62,2	54	22	87,3	82	24	95,7
27	16	98,3	55	22	99,3	83	24	99,7
28	17	33,0	56	23	10,9	84	25	00,0

i wyżej

301.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości

o wypuszczaniu listów zastawnych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego i Towarzystw Kredytowych Miejskich, działających na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 29 kwietnia 1920 r. o zakazie dokonywania wypłat w walucie rublowej rosyjskiej i przerachowania zobowiązań rublowych na marki polskie (Dz. Ust. R. P. № 38 z r. 1920 poz. 216) postanawia się co następuje: